

[Stetter.]

terne, når man angriber det princip, som hidtil har været gældende, nemlig det såkaldte princip om bankhemmeligheden, om tillidsforholdet mellem pengeinstituttet og pengeinstituttets kunder. Jeg skal ikke begynde at forudse, hvad der sker, men jeg kan meget nemt forestille mig, at bankerne må opfordre f. eks. deres kunder til at trække alt regnskabsmateriale og dokumenter osv. tilbage fra pengeinstituttet, fordi man ikke længere kan være sikker på, at man kan have dette materiale i fred.

Ministeren ved, vi har haft uheldige eksempler, hvor det har vist sig, at hemmeligheder, som er kommet skattemyndighederne til gode, også er kommet pressen for øre, og at disse hemmeligheders offentliggørelse har virket til ubodelig skade for de pågældende virksomheder.

Det kan ikke nytte noget, at man tror, man ikke skal tage denne sag alvorligt, og jeg nægter at tro på, at et liberalt flertal her i folketinget virkelig agter at gennemføre disse regler uden at forhandle med de implicerede virksomheder forinden.

Jeg fik ikke noget svar med henblik på forholdene i Vesttyskland og i de nordiske lande. Jeg må forstå ministeren således, at de pågældende landes skattemyndigheder i Danmark kan få oplysninger om danske skatteborgeres forhold på linje med, hvad de danske skattemyndigheder kan få. Ja men det er og bliver en urimelig ordning. De danske skattemyndigheder kan ikke gå til Vesttyskland, respektive de nordiske lande, og få andre oplysninger, end der gives mulighed for i de pågældende landes regler. Det kan ikke være rigtigt, at man arbejder på denne måde. Jeg må altså fortsat angribe det formelle, at ministeren ikke svarer på udvalgets spørgsmål på sådanne væsentlige punkter, som der her er tale om. Jeg har også spurgt om de interne regler vedrørende disse forhold og har heller ikke fået noget svar på det.

Hvis der ikke var tid — det anerkender jeg — så kunne vi have udsat behandlingen. Jeg spurgte: hvorfor det hastværksarbejde? men jeg fik ikke noget svar.

Jeg må også sige til ministeren, at der kan være risiko for, at dette forslag bevirker, at man på grund af frygt for brud på bankhemmeligheden placerer penge f. eks. i Vest-

tyskland eller i de nordiske lande, og dermed undergraver man Danmarks valutastilling. Det er den slags frygt, der gør, at jeg må advare ministeren og flertallet her i salen mod at gennemføre dette forslag. På et tidspunkt, hvor vi har brug for al den valuta, vi overhovedet kan skrabe sammen, gør vi, hvad vi kan, for at denne valuta skal fjernes fra os.

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål: hvorfor har ministeren ikke kommenteret den påstand, som bankforeningen har fremført om, at ministeren har givet folketinget forkerte oplysninger? Det står udtrykkelig i brevet fra bankforeningen, at „man må bestride bemærkningen om, at lovbestemmelsen tjener til eksemplifikation af oplysningspligtens omfang“. Vi har ikke fået et ord om det. Det ville dog være rimeligt, om man havde tilbagevist bemærkningen eller sagt, at det ikke var rigtigt, eller bekræftet den, men man har ganske undladt at kommentere side 5, der indeholder angreb på ministeren for at fremsætte forkerte oplysninger til folketinget — også vedrørende § 6, stk. 3, som i henhold til bankforeningen er en bestemmelse, som skattejurister og domspraksis har fastslået alene vedrører pengeinstituttets egne skattemæssige forhold.

Jeg kan ikke se rettere, end at vi må have et grundigt udvalgsarbejde, det udvalgsarbejde, som jeg bad om i første omgang, men hvor flertallet afviste mig. Jeg har derfor ikke andre muligheder end at appellere til salen. Det er nødvendigt, at man grundigt bearbejder sådanne synspunkter, som her er fremlagt, før man haster dem igennem. Det er brud på helt afgørende principper, som vi har levet med en menneskealder. Man kan ikke uden videre gennemføre dette, uden at vi ved nøjagtig, hvad det er, vi tager stilling til. Derfor må jeg igen opfordre de liberale partier til at modsætte sig, at dette forslag hastes igennem tinget. Jeg må forlange, jeg må indstille, jeg må foreslå, at vi tager os tid til at gennemarbejde indholdet i dette vidtrækkende forslag.

Ømann (SF):

Der var en gang for ikke så forfærdelig mange år siden, hvor der bestod en enighed mellem partierne herinde om kontrollovene, hver gang der blev foretaget rimelige ændringer af disse kontrollove, idet alle sagde: